

Érdekes módon azt hiszem, senki nem figyelt fel a Népszabadság 2011. július 13-i, szerdai számában tett nyílt fenyegetésre, amelyet egy Horváth Gábor nevű volt washingtoni és volt moszkvai tudósító, egy liberális bolsevik és modern demokráciaharcos tett. Horváth először kérdez: „vajon le lehet-e demokratikus eszközökkel váltani egy olyan hatalmat, amely a néptől kapott felhatalmazásával visszaélve el akarja lehetetleníteni a normális politikai versengést?” Aztán gyorsan válaszol: „2055 évvel ezelőtt a talpig becsületes Brutust is hétköznapi mércével mérve, bűnös választásra kényszerítette”, mármint egy, a maihoz hasonló helyzet. Mint tudjuk, a „talpig becsületes Brutus egy hétköznapi mércével mérve bűnös tettet hajtott végre”: orvul megölte Julius Caesart. Akármennyire talmudista nyakatekertséggel fogalmazza is meg mondatát Horváth, ebben a példában Orbán Viktor megölését, megölésének szükségességét és a gyilkos felmentésének lehetőségét veti fel.

Azt hiszem, ehhez fogható szármalmas, gyáva és mégis gonosz és veszélyes uszítást, felbujtást még senki nem követett el az utolsó húsz évben. Eddig még az Ausztráliából izraeli kitérővel érkezett Szabó Albert sem merészkedett, nem szólva az állambiztonsági küldetésű Bácsfi Diánáról.

A példa egyébként minden ízében hamis. Caesar visszatérve sikeres hadjárataiból, Imperátornak nevezte ki magát a szenátussal, de rendet csinált Rómában és uralma alatt érte el a birodalom legnagyobb kiterjedését. Az egész ismert világ a Római Birodalom provinciája lett. Kegyetlen katona volt, vérengző, de római. Az ellene fellépő Cassius és Brutus a köztársaság nevében lázadtak, de tettük nyomán csak zűrzavar támadt és tízéves polgárháború után a császárság kora kezdődött, Octaviánus, azaz Augustus császár uralmával. A talpig becsületes Brutust csak mint bátor gyilkost, a nagy Caesar megölkjét jegyezte fel a történelem.

Írta: Csurka István

2011. július 24. vasárnap, 06:00 - Módosítás: 2011. november 02. szerda, 18:13

De nem az ókori példa az érdekes most, hanem a mai uszítás és a miértje. Miért is kell mai Brutust keresni, aki ledöfi Orbán Viktort? Mert „a néptől kapott felhatalmazásával visszaélve ellehetetleníti a normális politikai versengést”. Ez az állítás először is gyönyörű: halál azért, mert valaki megakadályoz egy versengést? Nem sok ez, jogvédők!? Nincs ebben valami mágikus aránytalanság? S hogyan teszi ezt? Alkotmányt ír és fogad el, az Országgyűlés létszámát kétszáz fő körül határozza meg, új körzethatárokat, nagyobbakat jelöl ki, de meghagyja az ötszázalékos bejutási küszöböt. Hol van itt a korlátozás? Talán a kompenzációs lista eltörlésében, amelynek ravasz bűvészkedése közben olyan emberek is képviselők lehettek, akik meg sem jelentek a választók színe előtt? Egyáltalán, miért a normális politikai versengés ellehetetlenítése az, ha nehezednek a versenyfeltételek? Amelyik pártnak van saját szavazótábora, vannak dolgozni akaró pártemberei, az a gyorsított kampányban is össze tudja szedni az indulási jogosultságot és megmérgetheti magát. Azért, mert valaki pankrációból, iszapbirkózásból kötött-fogásúvá akarja tenni a választási küzdelmet, halnia kell?

Egyébként pedig ugyan hol volt az eddigi választásokon az a bizonyos normális politikai versengés? Már az elsők is nem nehezítve, lábára kötött súlyokkal nyerte meg a versenyfutást az MDF? Milyen arányban birtokolták a legfontosabb médiumokat a liberálisok és az MSZP? Felállt-e akkor egyetlenegy libelvtárs közülük, hogy a normális verseny érdekében lemondunk Aczél György elvtárs és a III/III-ai által megteremtett túlsúlyunk egy részéről, irdatlan mennyiségű pénzünkből átadunk valamit. Nem, ellenkezőleg, folyt tovább a kizsorítás. És aztán később: kivesszük-e beépített ügynökeinket – Szilvássy helyettes államtitkár volt az MDF-kormányban – a jobboldali vagy polgári pártokból, bevalljuk-e a magyar Watergate-ügy mérhetetlen hazugságát, majd Medgyessy és utána Gyurcsány hatalomra kerülésének csalásait és hamisításait? Hol és mikor volt itt normális politikai versengés? Nem az történt-e, hogy Orbán Viktor – kényszerűségből-e vagy nagyvonalú politikai előrelátással – kivárta, amíg a balliberálisok felmorzsolják magukat? Elvakult birtoklási vágyukban bízott? Mindenesetre az ellenségei által teremtett körülmények között elérte a kétharmados győzelmet és ezért most meg akarják öletni? Kinek marad, kinek lehet kétsége ez után, hogy a magyarságnak ma egyetlen választása van: ennek a politikának a segítése és kiteljesítése. A családok megerősítése, a népességfogyás lehetőség szerinti megállítása, a föld megtartása és magyarok kezébe juttatása?

Horváth Gábor

Brutussal példálózni ma kétszeres aljasság. A felbujtás olyan helyről hangzik el, amelyik a saját

Írta: Csurka István

2011. július 24. vasárnap, 06:00 - Módosítás: 2011. november 02. szerda, 18:13

---

kebeléből nem tudja kiállítani a „talpig tisztességes” Brutust, a bátor férfit. Csak talpig tisztességes bérgyilkossal oldhatják meg a feladatot, de alighanem még azzal sem. A példálózás nemcsak az ölésre irányul, hanem a hitelrontásra is. Horváth szaki, „elvti” – vagy ő „talmudisága?” – azt üzeni a magyarságnak, hogy ölésre is megérett a helyzet, meg azt is, hogy Orbán alkalmatlan, Orbán megérdemli a bordái közé szúrt vasat, de ha nem kapja meg, köszönje az ő humanizmusuknak és takarodjék. Ez egy olyan helyről hangzik el, amelynek a fő képviselői eredménynek tarthatják, ha szabadlábbon védekezhetnek a hazaárulás vádjá ellen és roppant tolvajlásaik, rablásaik, minden létező intézmény elrontása és korrumpálása szárad a lelkükön. Azt hiszik talán, ha Gyurcsányt maga mögött régi Leisztingerjével nem bocsátják bele a normális politikai versengésbe, akkor ők maguk már megtisztultak és esélyessé váltak? Tiszta versengéshez tiszta ember kell, de ők csak mosdottak. Már amennyiben mosdással töltik az időt magukra zárt fürdőszoba-kongresszusaikon.

Nem tudom, hogy valamelyik ombudsmannak eddig miért nem tűnt fel ez a Brutus-mondat. Talán ők sem veszik komolyan? Nekik komolyan kell venni, mint ahogy magam is azt teszem, amikor ráirányítom a figyelmet. Mert abban a tényben, hogy ma az ország eddig volt legnagyobb napilapjában ez büntetlenül megjelenhet, az olyan feneketlen erkölcsi züllés és olyan nemzet- és társadalomellenesség jelenlétét tükrözi, ami mellett nem szabad szó nélkül elmenni. Itt van, velünk él, sikít, sápít, gajdol, nyög és sóhajt és átkozódik, no meg bomlaszt és sajnálatja magát egy olyan szűk hatalmi elitkör, amely mindig önmaga köréből megújulva, hol szovjet, hol amerikai, hol izraeli támogatással 1945 óta hatalmon van. Hol rejtőzködve, hol nyíltan, akasztgatva vagy gulyást kavargatva, de mindig. 1956-ban majdnem vesztett, de megmentették, 1989–90-ben áthazudta magát a rendszerváltásba és uralomra került és mindent tönkretett. Most először áll kifelé a szekere rúdja. Ezt Horváth is érzi: „Mit tehet az, aki nem akar ilyen demokráciában élni?” Tehet-e bármit azon kívül, hogy fogja a cókómkját – az a sok óriásvilla mind csak cókómók? – és átköltözik egy igaziba, még ha ott szlovákul vagy románul beszél is a többség és harcolni kell a kisebbségi jogokért? Érti ezt valaki? Normális ez az ember? Romániában több és jobb demokrácia van, Szlovákiában nyíltabb a versengés, mint itthon? És ki az a balliberális, többnyire zsidó káder, szerkesztő, klubrádiós, nemzeti bankos, aki itthon harcolt a magyarigazolvány, majd most az annak idején kintrekedt magyaroknak adott állampolgárság ellen, és aki Gyurcsánynak kampányolt a 2004. december 5-i népszavazáson és most kimegy Erdélybe, vagy felmegy Gömörbe és a magyar kisebbség jogaiért áll ki. Aki Duray Miklós mellé áll, akit eddig köpködött? Született ilyen Nej György, tessék mondani? (Nej György egyike az elbocsátott „ballib” rádiós szerkesztőknek.)

Horváth Gábor a bolsevik és liberális tábor kivándorlásával rémisztget bennünket, de nem az ijedelmünkre számít, hanem a nemzetköziség még nagyobb támogatását szeretné megkapni. Mert a vándorbotot kezükbe vevők többsége ávós vagy bolsevik zsidó és nem a hazai körülményekbe beilleszkedő, vallásos vagy nem vallásos magyar zsidó, akiknek egyike-másika benne van a kormányban is és szorgalmasan dolgozik a közös ügyért. Horváth a volt ávós családok részvételtő képességére számít – joggal, ez már bevált. Állítsa le Orbánt egy nemzetközi erő, mint ahogy 1956-ban Eisenhower elnök az ősök megmentése érdekében adott

Írta: Csurka István

2011. július 24. vasárnap, 06:00 - Módosítás: 2011. november 02. szerda, 18:13

---

szabad Budapest-szétlövést a szovjet tankoknak. Horváth bizonyos benne, hogy ezt a kódolt üzenetét ott, ahol kell, megértik.

„Érvényesülnie kell-e az önkorlátozásnak – kérdezi álnokul –, miszerint eleve kizárandók bizonyos módszerek – vas a bordák közé –, bizonyos szövetségesek? Ha egyszer nem a Szovjetunió támadt a világra, hanem a náci Németország, elfogadható e Sztalin ideiglenes szövetségesnek Hitler ellen? Aki nem tud talmudul, az ezt nem érti. Horváth úr azt kérdezi, hogy szövetkezhet-e az MSZP és az LMP a Jobbikkal? És igennel válaszol, természetesen. Kár viszont, hogy egy ennyire bölcs, okos tudósító ember ennyire el van maradva a világtól. A szövetkezés régen megtörtént, mi itt már évekkel ezelőtt lelepleztük. Meg kell tehát kérnünk Horváth elvtársat, hogy figyelmesebben olvasson bennünket.

Rendeltek már kardot Brutusuk számára? Nem volna szép, ha lopott kardot adnának a kezébe.